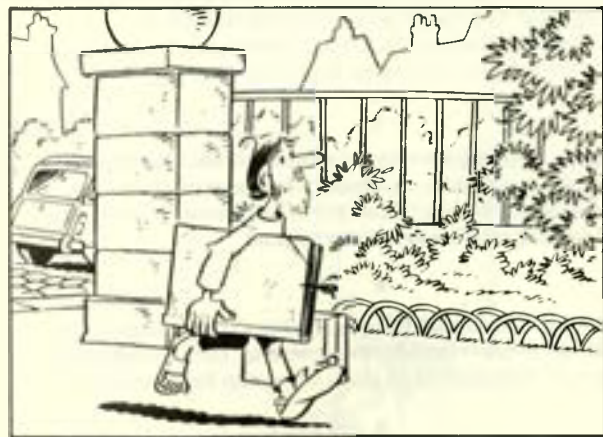


Dibuixos de Jaume Mainou



REMARQUES de Joan Vila Casas recopilades del seu llibre "Escrits" editat l'any 1954.

El senyor Pau Martí va demanar-me amb to greu i solemne:
-Així vostè, jove, quina classe de pintura fa: "sèria o moderna?"

Jo crec que això de fer una obra d'art, és com enlairar un estel. Més que el vent que bufa, el que compta, és la llargada del cordill que t'has endut de casa.

Malalt i tolit, mireu el vell Henri Matisse, al llit, dibuixant pensosament les obres més fresques i joves de tota la seva llarga vida.
Quina gran lliçó per a nosaltres els joves, que tantes vegades pensem fer coses madures als vint anys!

Quina sort seria poder aturar-se als quinze anys, quan tothom diu joiosament: "Promet molt aquest noi".
Però desgraciadament llavors un ha de créixer.

Amb quina estranya misericòrdia, la noia bonica us parla de la seva amiga, la noia lletja, dient-vos: -No és molt agraciada però és boníssima.
I amb quina estranya misericòrdia, un artista, diu parlant de l'altra artista: -Es molt bona persona!

No posseïa títols, carrera ni càrrecs honorífics. Per això en morir, posaren pomposament sota el seu nom a les esqueles: "Propietari".

Crec que un metge pot curar una trencadura sense haver après mai la perspectiva.
I que un pintor pot pintar magistralment el cos humà sense saber un borrall d'anatomia.

... Com aquell pintor de parets que a la façana d'una taverna pintava en lletres vermelles un grandios rêtol que deia: "Bi i Aiguardent".

I passà algú que s'adonà de la falta d'ortografia i va dir-li:

-Ep, mestre, vi, s'escriu amb V baixa i no amb B alta!

I ell respongué tot digne:

-Paciència, jove! No veieu que aquesta és tot just la primera capa!

Aquell pintor paisatgista, eixugava cada dia els pinzells a la soca d'un arbre centenari.
I a la tercera sessió, l'arbre li feia ja molt bonic.

Quina pena per al pintor pobre, tenir de posar tantes fruites i peixos en aquell bodegò que li encarregaren; ja que es veié obligat a demanar una quantitat a compte, per a materials!

Hi ha molts pintors joves que després de l'experiència de Van Gogh, creuen que per a passar a la història n'hi ha prou acabant boig.
I no saben que Van Gogh a més a més pintava.

De la mateixa manera que les ampolles d'aigua mineral, tornen a omplir-se un cop buides, de tant en tant els quadres que hi han per les cases haurien de portar-se novament al pintor perquè hi pintés al damunt.

Era un mestre tan estrany, que l'alumne que més estimà fou aquell que tenia més talent que ell.

La gent que em veia arribar de París, amb barba, deien:

-S'ha tornat existencialista!

Com si jo digués que els que van afaitats no poguessin ser unes bones persones.

Si Praxitel les hagués imaginat que la seva Venus de Milo serviria de model a tots els alumnes de Belles Arts del món, jo crec que no s'hi hauria amoinat pas tant.

-Així digui que vostè devia començar molt jove a pintar?.

-No, senyor; encara no he començat.

De tant tocar l'arpa, aquella noia acabà vivint sempre més de perfil.

Si com fan els pintors, els poetes, quan parlen de la natura, tinguessin d'anar davant el paisatge, els diumenges a la tarda a les ciutats hi quedaria ben poca gent.